

РЕШЕНИЕ

№ 1591

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Людмила Коева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12847** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП, срещу решение № 20207423 от 04.11.2021 г. по НАХД № 13852/2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 489642-F518385/01.04.2020 г., издадено от зам. директор на ТД на НАП - С., с което на [фирма] е наложено административно наказание на основание чл. 74, ал. 1 от Закона за счетоводството /ЗСч/ „имуществена санкция“ в размер на 200 /двеста/ лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч. Твърди се, че решението е незаконосъобразно и неправилно. В съдебно заседание не се представлява. В писмени бележки се моли съдът да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и потвърди НП. Прави възражение за прекомерност на поисканите разноси.

Ответникът, не се представлява, не взема становище по касационната жалба.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение № 20207423 от 04.11.2021 г. по НАХД № 13852/2020 г., СРС е отменил НП № 489642-F518385/01.04.2020 г., издадено от зам. директор на ТД на НАП - С., с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ на основание чл. 74, ал. 1 от ЗСч, в размер на 200 /двеста/ лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при издаването на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения, произтичащи от това, че АУАН е съставен след изтичане на 3 (три) месечния срок по чл. 34, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, както и липсата на дата и място на извършване на нарушението. Тези изводи са неправилни и не се споделят от касационната инстанция.

Настоящата инстанция споделя доводите в касационната жалба относно това, че процесното решение е издадено при неправилно тълкуване на процесуалния закон.

На първо място, в настоящият случай, съгласно константната съдебна практика, установяването на административното нарушение става след извършване на проверка и на базата на задълбочен анализ на събраните доказателства. Това е и съобразно т. 2 и т. 3 от задължителните указания на Тълкувателно решение № 48/81 г. на ОСНК на ВС, а именно тримесечният срок по чл. 34, ал. 1, предл. 2 от ЗАНН започва да тече от момента, в който всички факти и обстоятелства от състава на нарушението са достигнали до знанието на компетентния административнонаказващ орган. В случая това е станало на 26.09.2019 г., когато при извършена справка в Агенция по вписванията е установено нарушението. Както бе посочено, откриването на административното нарушение и установяването на неговия извършител е резултат от извършване на проверка, съпроводена със събиране на доказателства, въз основа на които се прави извод за осъществяването на всички елементи от фактическия състав на административно нарушение. Ето защо следва да се приеме, че от 26.09.2019 г. започва да тече тримесечният срок по чл. 34, ал. 1, предл. 2 от ЗАНН и съставеният на 23.10.2019 г. АУАН е в законоустановения срок. При изтичането на срока за заявяване за вписване и представяне за обявяване в търговския регистър нарушителят все още не е открит, тъй като не е извършена проверка. В тази връзка не се споделят изводите на районния съд, че още с изтичането на срока за публикуване на финансовия отчет, на НАП е станало известно нарушението и неговия извършител.

На следващо място, правилно СРС е приел, че в АУАН липсва конкретна дата, която е приета за дата на извършване на нарушението. В НП обаче е посочена дата, а и в същите е посочена конкретната крайна дата, до която дружеството е следвало да изпълни задължението си, както и датата, на която реално заявлението е подадено. Поради това настоящият съдебен състав приема, че реквизитът дата на извършване на нарушението, макар и да не е посочен конкретно в АУАН, това нарушение във формата на акта в случая не е от категорията на съществените, които да обусловят отмяна на НП само на това основание. От фактическото описание на нарушението както в АУАН, така и в НП става ясно за коя година се отнася годишния финансов отчет и в какъв срок е следвало същия да бъде подаден. Изрично е описано, че се касае до годишния финансов отчет на 2018 г., който е следвало да бъде подаден до 01.07.2019 г., като е посочено, че 30.06.2019 г. е бил почивен ден, както и че за този годишен финансов отчет е подадено заявление на 30.10.2019 г. Ето защо следва да се счита, че нарушението е довършено на 02.07.2019 г. /дата, посочена в НП за дата на

нарушението/ - първият ден, следващ изтичането на срока, през който дружеството, като е било длъжно, не е подало заявлението. Мястото на извършване на нарушението е също определяемо, макар и същото да е посочено в НП – [населено място], [улица], Агенция по вписванията. При това словесно описание на нарушението следва да се приеме, че датата и мястото на нарушението, макар и непосочени в АУАН, са очевидно определяеми и с това не е нарушено правото на защита на санкционираното дружество. Именно от описанието дружеството е разбрало какво не е подало и къде, кога е следвало да бъде подадено и кога в действителност е подадено и следователно същото е могло адекватно да организира защитата си.

В мотивите си, въззивния съд е обсъдил единствено процедурата по съставяне на АУАН, но не е обсъдил компетентността на органите по съставянето на АУАН и по издаването на НП, не са изложени мотиви по приложението на материалния закон. Касационната инстанция обсъжда правни изводи, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. Районния съд, като инстанция по същество, е длъжен да анализира цялата доказателствена съвкупност и да посочи кои обстоятелства счита за установени и въз основа на кои доказателствени материали.

Допуснатите от въззивния съд процесуални нарушения са съществени, тъй като препятстват настоящата инстанция да извърши проверка за съответствието на решението с процесуалния и материалния закон, съгласно чл. 218, ал. 2, във връзка с чл. 220 от АПК. С оглед изложеното, се налага отмяна на обжалваното решение на СРС. Допуснатите нарушения следва да се преодолеят при ново разглеждане на делото от друг състав на същия съд. Необходимо е цялостно и законосъобразно обсъждане на доказателствените материали и изясняване, по предвидения в НПК ред, на обстоятелствата - компетентността на актосъставител и наказващия орган, допуснато ли е нарушението описано в процесния краен санкционен акт, извършено ли е то от въззивния жалбоподател и правилно ли е определена санкцията. При новото разглеждане, СРС следва да се съобрази със задължителните указания на касационната инстанция по тълкуването и прилагането на закона.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС следва да бъде отменено, като делото се върне на друг състав за произнасяне по същество на спора.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 20207423 от 04.11.2021 г. по НАХД № 13852/2020 г. на Софийски районен съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.